

Valentin Krasnogorov

Strašni razbojnik

Lutkarski igrokaz
u dva čina

S ruskog preveo:
Božidar Smiljanić

Sva prava strogo pridržana!

Sva autorska prava na djelo zaštićena su ruskim i međunarodnim zakonima o autorskim pravima i pripadaju autoru. Zabranjuje se izvođenje, tisak, pretisak i umnožavanje, raspačavanje, prevođenje na strane jezike kao i unošenje izmjena u tekst pri uprizorenju bez autorovoga pismenog dopuštenja. Autora u Republici Hrvatskoj zastupa prevoditelj temeljem autorova pismenog ovlaštenja.

Contacts:

Valentin Krasnogorov:

Tel. (7)-951-689-3-689 (cell.) (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

<http://krasnogorov.com/english/>

Kontakt:

Tel. *(0)95-906-4059 (mobitel)

*(0)1-293-0787

E-mail: bozidarsmiljanic1@gmail.com

ceo@netfaces.org

netfaces@spamarrest.com

O piscu

Valentin Krasnogorov dobro je poznato ime ljubiteljima kazališta širom Rusije i u inozemstvu. Njegova djela „Nevjestina soba“, „Netko mora otići“, „Praznik duše“, „Čari preljuba“, „Idemo se seksati“, „Ljubav do ludila“ i druga, izvedena u više od 200 kazališta, toplo su dočekali i kritičari i gledatelji. Njegova knjiga „Četiri zida i jedna strast“ o bitku drame kao književnog roda, zaradila je visoku ocjenu kazališnih djelatnika. Na pripremanju njegovih djela radili su poznati ruski kazališni redatelji kao Georgij Tovstonogov, Lav Dodin, Roman Viktjuk, Vladimir Andrejev i Anatolij Novikov.

Valentin Krasnogorov doktor je tehničkih znanosti (kemija), autor knjigā i mnogobrojnih članaka iz svoje specijalnosti. Što se pritom bavi i dramaturgijom, svjedoči o tomu da doista ima što reći svojim djelima. Stvaralaštvo ovoga pisca ističe se širokim dijapazonom. Oštra satira, istančan osjećaj za humor, grotesku, apsurd, lirizam i duboko pronicanje u ljudsku prirodu, glavne su odlike Krasnogorovljevih dramskih djela. Njegova se djela čvrsto drže na kazališnim repertoarima, doživljavajući na stotine izvedaba. Kritičari vjeruju da „Krasnogorovljeva djela lako prelaze granice“. Mnoga su mu kazališna djela prevedena na strane jezike, izvođena u kazalištima, na radiju i televiziji raznih zemalja (Armenija, Australija, Bjelorusija, Bugarska, Crna Gora, Češka, Estonija, Njemačka, Indija, Kazahstan, Kuba, Moldova, Poljska, Rumunjska, SAD, Ukrajina), postižući nagrade na međunarodnim kazališnim festivalima, ubrajajući tu i „Nagradu za vrsnu dramaturgiju“ i „Nagradu publike“. Neshvatljivo je, kako je ovaj prestižni suvremeni ruski komediograf ostao dosad nepoznat hrvatskoj kazališnoj publici.

Krasnogorov je član ruskog Saveza pisaca i Saveza kazališnih djelatnika. Njegova je biografija uvrštena u prestižne svjetske leksikone kao „Who's Who in the World“(SAD), „International Who's Who in the Intellectuals“ (Velika Britanija, Cambridge) i dr.

„Strašni razbojnik“ jedino je njegovo djelo za djecu, namijenjeno lutkarskom kazalištu. Premda mjestimice pomalo nejasno u didaskalijama, sve što mora redatelju biti jasno objašnjeno je, a u onomu što nije napisano, redatelju su ostavljene dosta slobodne ruke da sam po vlastitom ukusu doradi dio didaskalija, kao i da improvizira predstavu „Crvenkapice“. Djelo ne samo što je zabavno i zanimljivo, nego nosi djeci i kvalitetnu poruku koju Medvjed izriče na samom kraju predstave.

OSOBE:

RAZBOJNIK

ZEC

KONJ

ZMIJA

JELEN

LISICA

SLON

JEŽ

MAJMUN

LAV

VUK

CRVENKAPICA

MEDVJED

PSIĆ

Prvi čin

Šumski guštik. U zasjedi, s pištoljem u ruci, čeka RAZBOJNIK – bezlično, bezizražajno stvorenje, neka vrsta jajeta na nogama.

Pojavi se ZEC. On bezbrižno skakuće po travi i pjeva pjesmicu, ne primjećujući kako mu se s leđa prikrada RAZBOJNIK.

RAZBOJNIK – Šape uvis!

ZEC prestrašeno diže prednje šape, ali se istovremeno daje u bijeg.

RAZBOJNIK – Stoj! Pucati ću!

No Zec nestaje bestraga. Razočarani RAZBOJNIK ponovno se skriva u zasjedu. Pojavljuje se KONJ. Dok on pase travu, RAZBOJNIK mu se neprimjetno približava.

RAZBOJNIK – Šape uvis!

KONJ se spokojno okreće prema RAZBOJNIKU, koji je na njega uperio pištolj.

RAZBOJNIK – Kažem: šape uvis!

KONJ – Ali ja nemam šapā.

RAZBOJNIK – Kako nemaš? (*Pokazuje pištoljem.*) A što je ovo? Evo ove široke šape s potpeticama?

KONJ – To su noge.

RAZBOJNIK – A gdje su ti ruke?

KONJ – Nemam rukū. Što će mi?

RAZBOJNIK – Vidi ti glupoga konja. (*Gledalištu.*) Hajde, djeco, objasnite konju zašto su potrebne ruke. Ne čujem dobro. Glasnije! Što? (*Konju.*) Čuješ? Djeca kažu da su ruke potrebne za držanje žlice.

KONJ – A ja jedem bez žlice.

RAZBOJNIK – Bez žlice? Kakav neodgojen konj! Djeco, jedete li i vi tako da ližete jezikom iz tanjura? Ne? (*Konju.*) Eto vidiš!

KONJ – Ali ono su djeca, a ne ždrebad.

RAZBOJNIK – Kratko i jasno: ruke su potrebne da se njima drži pištolj! Noge uvis!

KONJ – Koje? Prednje ili zadnje?

RAZBOJNIK – Sve, razumije se! Brzo! Pucati ću!

KONJ se izvali na leđa i digne sve četiri noge.

RAZBOJNIK – Kako mnogo nogu imaš! Hajde, prestani njima mahati da ih prebrojim. Jedna, dvije, pet, zbunio sam se. Još jedanput: jedna, dvije, šest.... Znam: dvije su ti noge osnovne, a ostale pomoćne. Dvije trče, a ostale se odmaraju.

KONJ – Ne, trčim na sve četiri noge. Tako je brže.

RAZBOJNIK – Je li tako? Pokušati ću. (*Nespretno pokušava protrčati četveronoške.*) Ne, ne ide.

KONJ – To je vrlo jednostavno. (*Digne se.*) Evo, vidi. Najprije korakneš desnom prednjom nogom, onda lijevom zadnjom, onda prednjom lijevom, pa zadnjom desnom, onda...

RAZBOJNIK – Stoj. Sasvim si me smutio. „Zadnjom, prednjom“... Još jedanput.

KONJ – Izvoli. (*Pokazuje ispočetka polako, pa sve brže.*) Desna, lijeva, prednja, stražnja... (*Nakon što napravi nekoliko krugova po livadi, pobjegne. Čuje se njegov topot u udaljavanju.*)

RAZBOJNIK – Hej, kamo? Stoj! Natrag!

KONJA nema. RAZBOJNIK ponovno krene zauzeti svoje mjesto u zasjedi, ali iznenada ugleda ZMIJU koja visi nad njim. Od iznenađenja ne prijeti odmah pištoljem, ali se brzo pribere.

RAZBOJNIK – Ruke uvis!

ZMIJA – (*Sikćući.*) Šššš-šaššššavac, ja nemam rukū.

RAZBOJNIK – Noge uvis!

ZMIJA – Šššš-šaššššavac, nemam ni nogū.

RAZBOJNIK – Svejedno – uvis bilo što!

ZMIJA – Ali ja nišššta nemam.

RAZBOJNIK – Kako to: ništa?

ZMIJA – A šššto će mi ruke? (*Obavija se oko drveta.*) usstreba li mi koga šššćepati i zagušššiti, obavijem ssse oko njega i stežžžem. Čččvrsssto, čččvrsssto ssstežžžem... Hoćeššš da ti pokažžžem? (*Spušta se prema RAZBOJNIKU.*)

RAZBOJNIK – (*Odskoči.*) Ne treba!

ZMIJA – Ti sssi ssstvarno neprimjetni, ssstvarno glupi i nimalo ssstrašššni razzzbojnik. Nišššta ti ne polazi zzza rukom. (*Hoće otpuzati.*)

RAZBOJNIK – Stoj! Ja nisam strašan?

ZMIJA – Nisi.

RAZBOJNIK – Ja sam neprimjetan?!

ZMIJA – Vuk ima zzzube, lissica rep, jelen rogove, a šššto imašš ti? Nišššta.

RAZBOJNIK – Ja nemam - ništa? Čekaj malo. Sad ćeš vidjeti kako sam neprimjetan!

RAZBOJNIK se ponovno pritaji. ZMIJA se skriva u krošnji drveta.

Pojavi se JELEN. RAZBOJNIK iskoči iz busije s pištoljem.

RAZBOJNIK – Stoj!

JELEN se ukipi.

RAZBOJNIK – Noge uvis!

JELEN se sprema leći na leđa.

RAZBOJNIK – Pusti! Ne trebaju noge! Imaš li ruke?

JELEN – Nemam.

RAZBOJNIK – A što imaš?

JELEN – Rogove.

RAZBOJNIK – Što će ti oni?

JELEN – Da se zaštitim.

RAZBOJNIK – Jasno. Rogove uvis!

JELEN podigne glavu. RAZBOJNIK poskakuje, bezuspješno nastojeći dohvatiti rogove.

RAZBOJNIK – Daj ih ovamo!

JELEN – A kako ću ja?

RAZBOJNIK – Šuti! Rogove uvis! Pusti! Rogove dolje!

JELEN – Što će ti oni?

RAZBOJNIK – I ja se moram nečime zaštititi. Vidiš kako sam slabašan? Daj mi ih i prestat ću pljačkati.

JELEN – Časna riječ?

RAZBOJNIK – Časna riječ.

JELEN – Pa dobro, uzmi.

JELEN spusti glavu. RAZBOJNIK mu skine rogove.

RAZBOJNIK – Ne žalosti se. Tebi će izrasti novi. (*Veselo odnosi rogove.*) Idem ih staviti.

ZMIJA – (*Psiče odozgora.*) Zašto si mu dao rogove?

JELEN – Da prestane pljačkati.

ZMIJA – Misliš da će prestati?

JELEN – Dao je časnu riječ.

ZMIJA – Glupi, glupi Jelene. Velik si i jak; zašto mu se nisi suprotstavio?

JELEN odlazi. Pojavi se LISICA. Iskoči RAZBOJNIK i uperi u nju pištolj.

RAZBOJNIK – Stoj! Tko si?

LISICA – Lisica.

RAZBOJNIK – Što imaš? Ruke? Noge? Rogove? Kopita?

LISICA – Samo rep.

RAZBOJNIK – Rep uvis! (*Lisica diže rep.*) Čemu ti on služi?

LISICA – Za ljepotu.

RAZBOJNIK – Daj ga meni. I ja hoću biti lijep.

LISICA – Ne mogu. Žao mi je.

RAZBOJNIK – Ne možeš? (*Uperi pištolj u nju.*) Brojim do tri. Jedan, dva, dva i pol, dva i tričtvrt...

LISICA si užurbano otkine rep i daje ga RAZBOJNIKU.

RAZBOJNIK – Hvala na daru. Za uzvrat ti dopuštam da odeš. I kaži mi hvala, što si ostala živa.

LISICA – Hvala.

Jadna bezrepa LISICA tužno odlazi. Ulazi SLON.

RAZBOJNIK – Stoj! Ruke uvis!

SLON se ogledava, ne bi li uočio odakle je došao povik

RAZBOJNIK – Stoj, tebi govorim!

SLON spusti glavu i konačno spazi sićušnog RAZBOJNIKA. Ovaj uperi u njega pištolj.

RAZBOJNIK – Ruke uvis!

SLON – Nemam ja ruke. Umjesto njih imam surlu. Evo, gledaj. (*Otkine surlom granu i strpa je u gubicu.*)

RAZBOJNIK – Predivno. Daj to ovamo!

SLON – A kako ću onda ja jesti i piti?

RAZBOJNIK – Šuti! (*Uzme Slonu surlu.*)

SLON, spuštene glave, pokunjeno odlazi.

RAZBOJNIK – Hej, Zmijo!

ZMIJA psikne s drveta.

ZMIJA – Šššto?

RAZBOJNIK – (*Ponosno.*) Vidi što sam opljačkao! (*Uzme rogove i natakne ih na glavu pa se šepuri pred Zmijom.*) No, što je? Oteo sam Jelenu. A kako ti se ovo sviđa? (*Pričvršćuje si rep i s užitkom maše njime.*) Prelijepo, zar ne?

ZMIJA – Oteo si Lisici?

RAZBOJNIK – Ona mi je to svojevolaro darovala. Ugledala je pištolj i odmah mi je darovala. Ali to još nije sve. (*Pričvršćuje si surlu i vrti njome amo-tamo.*) Zgodno?

ZMIJA – I šššto namjeravaššš učččiniti sssa sssvim tim?

RAZBOJNIK – Kako što? Držat ću svu šumu u strahu!

ZMIJA – (*Otpuže.*) Glupi, glupi razbojnik...

Teško dišući, bježi JEŽ. RAZBOJNIK je zbunjen.

RAZBOJNIK – Kamo ćeš ti?

JEŽ – Spašavaj se! Brže!

RAZBOJNIK hvata maglu skupa s JEŽOM.

RAZBOJNIK – Što se dogodilo?

JEŽ – Brže! Ne osvrći se!

RAZBOJNIK – (*Bježi, onda se zapuše i, nemajući više snage dalje bježati, stane.*) Uh!
Umorio sam se. Pred kim bježimo?

JEŽ – Pred strašnim razbojnikom!

RAZBOJNIK – Au! Zašto smo stali? Bježmo!

Bježe.

RAZBOJNIK – Gdje si vidio razbojnika?

JEŽ – Nisam ga vidio. Pričali su mi o njemu Jelen i Slon.

RAZBOJNIK – (*Zaustavi se i s olakšanjem dolazi do daha.*) Jelen i Slon?

JEŽ – A-ha. I Lisica. Sva je šuma u strahu. (*Gledalištu.*) Djeco, ne znate li slučajno gdje je razbojnik? Što? Gdje, gdje? Daleko? Blizu? (*Razbojniku.*) Oni nešto viču, ali ne razumijem što.

RAZBOJNIK – Ne slušaj tu glupu dječicu, slušaj mene. (*Uperi pištolj.*) Igle uvis!

JEŽ – To jest, kako...

RAZBOJNIK – Ja sam taj razbojnik pred kojim si bježao. Jasno? Igle uvis!

JEŽ nakostriješi igle, RAZBOJNIK odskoči.

RAZBOJNIK – Igle uvis, kažem!

JEŽ – Pa evo, dignuo sam ih.

RAZBOJNIK – (*Zbunjeno.*) Dignuo si? Zbilja. Onda – igle dolje!

JEŽ spusti igle.

RAZBOJNIK – Skidaj kaput. Brzo!

JEŽ – Kako ću ja bez njih? Gologa me može svaka zvjerka proždrijeti.

RAZBOJNIK – Ne cmizdri. Brojim do tri. Jedan - skidaj, dva - skidaj...

JEŽ zdvojno skida svoj igličasti kaput, ostajući gol i bespomoćan.

RAZBOJNIK – A sad odlazi, dok si čitav. Čekaj! Što treba reći?

JEŽ – Hvala.

RAZBOJNIK – Upravo to.

JEŽ ode. RAZBOJNIK navlači Ježev kaput i uživa u sebi pred zrcalom, vrteći repom, mlateći surlom, tresući rogovima, kostriješeći se iglama.

RAZBOJNIK – Prekrasno... Kaput – čista milina, i rep se s njim lijepo slaže. A rogovi, pravi! (*Popravlja surlom rogove.*) Ne, ja sam najmudriji, najstrašniji, najljepši razbojnik na svijetu. (*Gledalištu.*) Je li tako, djeco? Tko je rekao „ne“? Brojim do tri... Jedan, dva... Uostalom, neka – danas sam dobar. Ipak, sad sam ja u šumi – gazda!

Svršetak prvoga čina

Drugi čin

Šumsko kazalište. Na pozornici je još jedna pozornica. Pred spuštenim zastorom ove unutarne pozornice okupljaju se životinje koje će gledati predstavu. Na ulazu je MAJMUN, biljeter i domaćin kazališta. Prvi stiže LAV.

MAJMUN – Kupite ulaznicu, molim.

LAV – Izvolite. (*Pruži novčanicu, koju MAJMUN spusti u blagajnu.*) Što se izvodi danas?

MAJMUN – „Crvenkapica“. Ulogu vuka tumači pravi Vuk.

LAV – Vrlo zanimljivo. (*Uđe u „gledalište“.*) A gdje su gledatelji?

MAJMUN – Zbog toga prokletog razbojnika životinje se boje izlaziti iz kuće. Svi sjede u svojim brlozima.

LAV – Ali predstava će se održati?

MAJMUN – Obavezno.

Doskakuće ZEC.

ZEC – Živjeli. (*Ugledavši Lava.*) Jao! (*Hoće pobjeći.*)

MAJMUN – Ne boj se, Zeko. Kupi ulaznicu i sjedni. Lav te neće ni taknuti. U kazalištu je zabranjeno jesti.

LAV – (*Požudno gledajući Zeca.*) Da, da, zabranjeno je. Ali ja ću te pričekati poslije kod izlaza.

MAJMUN – (*Zecu.*) A što si se ti toliko zadihao?

ZEC – Trčao sam cijelim putem. Bojao sam se razbojnika.

LAV – Glupost. Ja se ne bojim nikoga. Kad bih ja bio na tvojemu mjestu, ja bih ga – ham! – i gotovo.

ZEC – Što: „gotovo“?

LAV – Bio bi jedan razbojnik manje na svijetu. Da ti pokažem kako se to radi? Evo, pretpostavimo da si ti razbojnik. Sretnem te, zinem i – ham!...

ZEC – (*Prestrašeno otkoči.*) Ne treba! Vjerujem ti!

LAV – No-no. Ja sam ipak kulturna zvijer, idem čak i u kazalište, ali uvijek volim ponekoga progutati. (*Zapovjedno Majmunu.*) Počnite predstavu.

MAJMUN – Ali još je prilično rano.

LAV – Što znači „rano“? Ja sam došao, i to je dosta.

MAJMUN daje znak za početak predstave. Diže se zastor unutarnje pozornice, i na njoj se odigrava poznata priča o Crvenkapici. Crvenkapica u šumi susreće Vuka, priča mu kako se boji ići sama kroza šumu. Vuk je tješi neka se ne boji, jer se on nikoga ne boji i sa svima izlazi na kraj pa se ponudi Crvenkapici za pratnju do Bakice. Crvenkapica mu se zahvali na ponudi, otkloni je i ode. Vuk ostaje na „pozornici“ sam.

U tom trenutku zazvuči uznemirujuća glazba, a u „gledalištu“ se upali zloslutno svjetlo. Na pragu se pojavi RAZBOJNIK s pištoljem.

RAZBOJNIK – Ruke-noge-šape uvis!

ŽIVOTINJE, uključujući i VUKA, ustrašeno dižu šape. RAZBOJNIK zastrašujuće niže rogovima, maše surlom, zveckajući iglama i vrti repom.

RAZBOJNIK – Ne ustajati! Ne stajati u mjestu! Ne razgovarati! Ne šutjeti! Ne slušati, ne gledati, ne zatvarati oči! Ne disati, ne micati se, ne stajati, ne sjediti, ne ležati, ne hodati, ne visjeti glavom dolje!

ZEC – (*Sneživajući se.*) A što se smije?

RAZBOJNIK – Tišina! Ništa se ne smije! Sve ću postrjeljati! Sve ću raznijeti!

Prestrašene životinje drhte od straha.

RAZBOJNIK – Gdje je novac?

MAJMUN – (*Zamuckujući.*) U bla... U b-b-b-la...

RAZBOJNIK – Tišina! Gdje je novac?

MAJMUN – U blag... U b-b-blag...

RAZBOJNIK – Tišina! Gdje je novac, pitam!

MAJMUN – U blagajni.

RAZBOJNIK – Mogao si to odmah reći.

MAJMUN – Pa htio sam...

RAZBOJNIK – Tišina!

Uzima novac iz blagajne. LAV se za to vrijeme oprezno šulja prema izlazu.

RAZBOJNIK – Stoj! Šape!

LAV ponovno poslušno diže šape uvis.

RAZBOJNIK – Što je to?

LAV – A-a-a...

RAZBOJNIK – Što slijedi iza a-a-a?

LAV – O-o-o... Očale.

RAZBOJNIK – Vrlo dobro. (*Lavu.*) Pa hajde, skini ih. (*Pruži surlu.*)

LAV pokorno skida očale i pruža ih RAZBOJNIKU. Ovaj ih odmah natakne i ogledava se u zrcalu.

RAZBOJNIK – Jesam li lijep? (*Podigne pištolj.*)

ŽIVOTINJE – (*Uglas.*) Vrlo! Vrlo lijep!

RAZBOJNIK – Mudar i strašan?

ŽIVOTINJE – D-da!

RAZBOJNIK – Tako, tako. Sad sam ja gospodar šume! Tko mi se ne bude pokoravao, gotov je. Jasno?

ŽIVOTINJE – Da!

RAZBOJNIK – Odlazim. Svi ostanite na svojim mjestima i ne mičite se, dok ne nabrojite do deset. (*Nestane.*)

ZEC – Jedan, dva, tri...

Broji do deset. Kako je on izgovorio „deset“, MAJMUN priskoči telefonu.

MAJMUN – Halo! Policija? Dođite smjesta! U kazalište je upao razbojnik!

Istoga trena zazvuči sirena, trepće plavo svjetlo, u kazalište punom brzinom dojuri automobil. Iz njega izlazi MEDVJED sa službenom kapom na glavi. Životinje mu priskoče i počnu sve uglas jadikovati.

LAV – Čime se bavi policija? Banditi upadaju ravno u kazalište!

MAJMUN – Vratite mi moju blagajnu! Brzo! Nije uspio daleko pobjeći!

ZEC – Vikao je: „ruke uvis“! Ja sam jednostavno umro od straha!

VUK – Pucao je!

MEDVJED – Tiho!!!

Svi i dalje klepeću.

MEDVJED – Tiho, kažem vam!

Zavlada tišina.

MEDVJED – Kakav novac, tko je vikao, tko je pucao, tko je umro?

ZEC – Ja sam umro.

MEDVJED – Ti?!

ZEC – Umalo sam umro. Od straha.

MEDVJED – Govorite. Samo jedan po jedan.

MAJMUN – Onda ću govoriti ja.

VUK – Ne, nego ja.

ŽIVOTINJE – Ne, nego ja! Ne, nego ja! Ne, nego ja!

MEDVJED – (*Strašno podvikne.*) Tiho! Svi će govoriti, ali po redu. Majmune, ti počni. Kako je izgledao razbojnik?

MAJMUN – Nikomu nije nalik, i ima ovako ogromne rogove.

MEDVJED – Rogove? Da nije Jelen? I što još?

ZEC - (*Brzo.*) Još je uzeo novac, mahnuo repom i nestao.

MEDVJED – Kakvim repom?

ZEC – Običnim, dlakavim, riđim repom. Lisičjim.

MEDVJED – Lisičjim? A otkud rogovi?

ZEC – Nije bilo nikakvih rogova.

MAJMUN – Bili su rogovi.

LAV – Zec je sve pobrkao. Najprije je razbojnik meni skinuo očale.

MEDVJED – Kako skinuo?

LAV – Sasvim jednostavno. Pružio je surlu i skinuo.

MEDVJED – (*Začudeno.*) Surlu? Pa ni Lisica niti Jelen nemaju surlu! Što je bilo dalje?

LAV – Ja sam htio očale uzeti natrag...

ZEC - ...Ali se prestrašio. A prije toga se hvastao. (*Oponaša Lava.*) „Ham! – i gotovo“.

LAV – Ja se prestrašio? Lavovi se ničega ne boje!

ZEC – Zašto ga onda nisi progutao?

LAV – Jednostavno, ne volim pištolje. Nisu ukusni. Osim toga, još od djetinjstva ne volim žvakati igle.

MEDVJED – No, ipak, slon nema igle! Nije on jež.

MAJMUN – Ne, bile su igle, i to vrlo opasne. (*Češka se.*)

Životinje ponovno počnu žamoriti i pravdati se.

ŽIVOTINJE – Bile su igle! – Nisu bile! – Surlu ne možeš razlikovati od repa! – Surle nisu ni dlakave niti riđe! – Ne znaš razliku između jelena i lisice? – Kad bi ti samo znao koliko sam ja jelena za svog života izjeo! – A da ti znaš koliko je mene lisica naganjalo!

Opća galama. ZEC u uzbuđenju zabubnja šapama.

MEDVJED – (*Urla.*) Tiho!!! Od vas ću se raspametiti!

Uđe KONJ.

KONJ – Pozdrav svima. Predstava još nije počela?

MAJMUN – (*Stradalnički.*) Kakva predstava? Ne vidite li što se događa?

KONJ – A što se događa?

MAJMUN – Zamalo nas je razbojnik poubijao!

KONJ – I mene je htio opljačkati.

MEDVJED – Kako izgleda? Kakve rogove ima? Koje boje mu je rep? Koliko dugačka surla?

KONJ – Nema on ni rogova, ni repa, niti surle.

MEDVJED – A što ima?

KONJ – Ništa. Dobro sam ga vidio.

MEDVJED – *(Posve izbačen iz kolotečine.)* Zastrašujući slučaj.

Neočekivano se pojavi PSIĆ.

PSIĆ – Zdravi bili.

KONJ – *(Osvrćući se.)* Tko se to s nama zdravi?

PSIĆ – Tu sam, dolje.

KONJ – Dobro da si rekao. Mogao sam te nehotice zgaziti.

MEDVJED – Kazalište je zatvoreno. Ovamo je upao tajanstveni bandit.

PSIĆ – Onda ga ulovite što prije!

MEDVJED – Ne znamo kako izgleda. Nije slon, nije jež...

PSIĆ – *(Razmislivši.)* Pokažite mi gdje je stajao razbojnik.

MAJMUN – Evo ovdje.

PSIĆ njuška mjesto na kom je stajao RAZBOJNIK.

PSIĆ – A onda je pošao... ovamo? *(Dođe do blagajne.)*

MAJMUN – Točno.

PSIĆ – Sad ću ja njega naći! *(Potrči po Razbojnikovu tragu.)*

MEDVJED – Oprezno, ima pištolj! *(Potrči za Psićem.)*

RAZBOJNIK u svom brlogu, gdje je sve ukrašeno sabljama, pištoljima, maskama i drugim razbojničkim rekvizitima, pregledava plijen koji je ubrao.

RAZBOJNIK – Da vidimo koliko sam novca pokupio iz blagajne. O-ho! Čitav snopić! Valja to prebrojiti. Jedna novčanica, dvije, mnogo... Još jedanput: jedna, dvije, mnogo... *(Gledalištu.)* Hajde, djeco, pomozite jadnomu, neškolovanomu razbojniku prebrojiti novac. Hej, dečko, da, ti koji imaš prekrasnu mamu u lijepoj haljini... Broji za mene, molim te, do deset. Ali glasno. Junačina, dobri dečko. Svi su dobri koji pomažu razbojnicima. Je li tako, djeco?

RAZBOJNIK – A sad ću se dosita najesti ovih novčanica. (*Uzme jednu novčanicu, strpa je u usta i pokušava je sažvakati.*) Tvrde su, ne daju se sažvakati. Možda ih drobe kao orahe? (*Pokušava zdrobiti zubima. Začuje se reski zvuk.*) Jao! Slomio sam zub! Prokleti novac! Zašto li ga svi tako vole?

Začuje se PSIĆEV lavež u približavanju. RAZBOJNIK baci novac i pritaji se s pištoljem u ruci. Pojavi se PSIĆ i počne njuškati po sobi.

RAZBOJNIK – Šape uvis!

PSIĆ se trgne uslijed neočekivanog povika, ali ne diže šape.

RAZBOJNIK – Šape uvis, kažem!

PSIĆ – Predaj se, našao sam te.

RAZBOJNIK – Predati se? Tebi? Smiješno. (*Hihoće.*)

PSIĆ – I vrati novac.

RAZBOJNIK – Brojim do tri. Jedan... (*Uperi pištolj.*) Dva...

PSIĆ se baci na RAZBOJNIKA i zabije mu zube u ruku.

RAZBOJNIK – Au, to boli! (*Ispusti pištolj.*) Pusti!

RAZBOJNIK s mukom istragne ruku iz PSIĆEVE njuške i daje se u bijeg. PSIĆ juri za njim. Pojavi se MEDVJED.

MEDVJED – Gdje je Psić? (*Gledalištu.*) Djeco niste li slučajno vidjeli kamo je otrčao? Ovamo? (*Potrči u krivom smjeru.*) Što? Ne ovuda? A kamo? Hvala!

Šumska potjera se nastavlja. Sprijeda bježi RAZBOJNIK, za njim PSIĆ, a za njima, zadihan, žuri MEDVJED. RAZBOJNIK zapne rogovima za granu i ostane bez njih, zatim zapne repom pa, nastojeći se očajnički osloboditi, ostavi rep među drvećem. Konačno izgubi i surlu. MEDVJED nalazi odbačene predmete jedan za drugim i, shvaćajući, klima glavom. RAZBOJNIK smalaksa i zaustavi se.

RAZBOJNIK – Uh, vruće mi je... (*Skida Ježev kaput.*)

Pojavi se PSIĆ. RAZBOJNIK se ponovno daje u bijeg, ali pada u MEDVJEDOV zagrljaj.

MEDVJED – Dolijao goluban!

Postavi RAZBOJNIKA uz drvo. ZMIJA ga obavije umjesto užeta. PSIĆ stane stražariti. Dotrče JEŽ, LAV, KONJ, SLON, JELEN i VUK.

JEŽ – (*Teško dišući.*) Uхватili ste ga?

MEDVJED – Uхватili, naravno. A tko si ti? Jež ili štakor? Uzmi, odjeni se. (*Vraća Ježu njegov kaput.*)

RAZBOJNIK – (*Tužno.*) Oprostite mi, molim vas, za prvi put. Ha? I pištolj mi je bio samo igračka na vodu.

MEDVJED – Ne, Razbojnice, ne opraštam. Pištolj je možda bio igračka, ali su pljačke bile stvarne. (*Životinjama.*) A sad pogledajte koga ste se bojali. Slabašnoga, upisanoga kržljavca. Imate zube, igle, rogove, kopita, a prestrašili ste se. Samo je mali Psić Razbojniku pružio otpor. Nije vas stid?

Životinje pognu glave.

MEDVJED – A sad idite i zapamtite: ne pobjeđuje silnik, nego junak.

Svršetak